

SLÄKTEN SOURANDER I INGVALDS FOTSPÅR I NOKIA 22.-23.9.2007

Scripsit Anita Sourander et Pia Kyyrö-Harju, redegit Mauri Sourander

Släktingarna till ätten Sourander samlades åter och denna gång lördagen 22.9. kl. 12.30 på en parkeringsplats som är belägen halvvägs på Sourandervägen, vilken hör till de vackraste och centralt belägna gatorna i staden Nokia. Som vanligt gynnade vädret oss, på ort och ställe var det klart, vackert och blåsigt, fastän det ösregnade på morgonen i Helsingfors-trakten, då vi begav oss iväg. Det var igen litet spännande att se om alla skulle hitta fram till denna för släkten så betydelsefulla plats, men till all lycka kom alla dit i tid. Oula, Sari och Tuure hade visserligen redan hunnit göra upptäckter i utbudet av kanotutrustning på staden och Tero och Joni befann sig på motsatta parkerplatsen, men till slut anmälde sig alla hos transportgeneralen Karoliina. Vi kom från många håll: förutom de som kom från Helsingfors, hade Kai rest från Jyväskylä, Uffe från Nykarleby och Christer från Gamlakarleby; allt som allt 20 personer i alla åldersklasser från baby till gubbe.

Nu var vi redo för det stundande besöket i pappersfabriken där Ingwald hade varit disponent. Vår guide DI Satu Laaksonen, representanten för firman Georgia Pacific Nordic (som är efterträdare till Nokia Pappersbruk) väntade oss tålmodigt på parkerplatsen. Sedan körde bilkön lugnt enligt hennes instruktioner in genom fabriksporten och alla parkerade mitt emot kontorsbyggnaden. Vi mottogs av personaldirektör Juha Poikajärvi inne i de rymliga föreläsningssalarna, och i auditoriet fick vi kaffe och snack. Det blev ett intressant föredrag om brukets utveckling från Nokia Oy genom fyra enheter till Nokia Paper Ab, vilket Tuure

högljutt ville kommentera med sina obegripliga yttranden, men farmor Outi tog barnet under armen och förde ut honom. Juha Poikajärvi kunde nu koncentrera sig på den moderna firmans amerikanska ägare, internationella handeln och huvudkontoret i Bryssel. Framförandet väckte livlig diskussion, som fick stöd av det till deltagarna utdelade

förnäma bildverket, som kortfattat och tydligt upplivar fabriken's öden. Den fullständiga tegelstenen över Nokia Aktiebolags historia överläts till våra historiker viceordförande Ulf Sourander och arkivarien Oula Silvennoinen.

Ordförande Mauri Sourander skänkte vår värdinna Satu Laaksonen ett verk om Finländsk pappersindustri som ett minne av Släktföreningens besök.

Under rundvandringen i pappersbruket fungerade Satu Laaksonen som en verklig sakkunnig guide - var och en av släktingarna fick en åskådlig uppfattning om hur mjukpappret kommer till, utgående från massa genom flera maskiner till produkter som konsumenterna väl känner till; pappersmaskinerna PK6, 7 och 8 blev bekanta. Vår produktkunskap utvidgades ytterligare besynnerligt av avskedsgåvan, som innehöll ett rikligt urval av fabriken's produkter.

Följande resemål på Sourandervägen var museet Nokian Taidetalo. Här väntade redan pressen:

redaktrisen till Nokian Uutiset var på plats för att göra intervju angående släktföreningen och släktens anknytning till Nokia. Artikeln publicerades sedan 28.10. under rubriken: "I släktens fotspår på Sourandervägen" Intendenten för museet som också bor på Sourandervägen visade samlingarna livligt och tålmodigt.

Redan på 20- och 30-talet spordes det på stan att Sourandervägen börjar vid Föreningsbanken där Rafael Sourander (far till deltagarna Anita och Kai) var direktör och slutar vid Nokia fabrik

där Ingwald Sourander var disponent. Ingwald lät anlägga vägen med talko-arbete, dvs. man arbetade för födan, enär han insåg att vägen från järnvägstationen till fabriken var nödvändig och till nytta för allmänheten.

Från museiintendentens umgänge kommer också en vacker flerstrofig låt vars refräng lyder (i översättning ingen dikt!):

"Det finns en led vid namnet Souranderväg som i början lär enbart ha varit en genväg. Nu leder den oss tillbaka längs minnenas väg Boulevard de la Sourander, Boulevard de la Sourander". Mycket riktigt, efter museibesöket vandrade vi längs Sourandervägen ända till Emäkoski utsiktsplats för att beundra denna prydliga fabriksmiljö, som även har inspirerat konstnärer såsom Eero Järnefelt (Nokia Bruk 1924). Efter den blåsiga promenaden startade vi

bilarna och styrde kosan till hotell Nokia Eden för att göra oss redo för kvällsprogrammet. Endast Kai orkade nostalgiskt promenera hela Sourandervägen i sin fars fotspår ända till dess början där, gamla Föreningsbankens byggnad fortfarande står.

Soarén inleddes med en skål för släkten.

Vårt långa bord var i ett hörn av lokalen, som pryddes av en stor bild av Ingwald Sourander. "Han var nog en karaktär, han" - kristalliserade sig

temat av Ulf Souranders grundliga och livfulla föredrag med utdrag ur kända och okända källor. Ingwald (f. 1874) var en mångsidig och inflytelserik disponent under åren 1919-1929. Under hans ledning moderniserades företagets alla avdelningar raskt. På hans tid började man framställa den välkända toalettpapperskvaliteten Fine Silk, som kännetecknas av sin rektangelformiga metallkrok för upphängning och var i bruk ännu på 50-talet.

Ingwald förmådde verkligen att regera och rentav tvinga folk till goda ändamål, låt vara genom att hota att reglera elströmmen från Nokia kraftverk; hela omnejden var ju helt beroende av fabriken elektricitet. Förutom att vara förnyare inom fabriken verkade han aktivt i samhället och stadsplaneringen, han förbättrade arbetarnas bostadsförhållanden, grundade en kassa för änkor, ordnade gratis sjukvård för arbetarna, osv. Han hade insett att "en nöjd personal är till förmån för firman". Visserligen ledde inte alla hans åtgärder, som vittnade av hans upplysthet i

samhällsrenden, omedelbart till önskade resultat: När Ingwald konstaterade att sjukdomen i arbetarfamiljerna spreds i synnerhet på grund av att alla åt direkt ur samma kärl med sina skedar, donerade han till en familj en hel servis. Men då han följande gång gick på besök, åt alla på samma sätt som förut och den oanvända servisen var pryddligt uppsatt på väggen. Självt var han anspråkslös och levde kargt. Bland Ingwalds särintressen fanns också idrott och sång; och bums: så uppstod också societetshuset i Nokia.

Särskilt minns man Ingwald som en verklig "preussare" i disciplinfrågor samt av sitt häftiga lynne: telefonen slogs sönder dagligen med svärmar av svordomar, om affärerna inte riktigt ville gå. Men personalen visste råd och hade dagligen nya reservdelar färdigt uppställda. Terminen som disponent slutade i ett gräl mellan Gummifabriken och Nokia, men han behöll sin post i styrelsen ända till -39. Släktföreningen hade redan år 2002 bekantat sig med en av Ingwalds många sysslor på en resa till Österbotten. Till Vasa hade han nämligen donerat sin förnäma silversamling, som vi kunde beundra i Österbottniska Museet. I Vasa levde han också sina sista år i ensamhet och avled år 1961.

Efter Uffes livfulla bedrift (heja Uffe!) intogs en läcker måltid. I detta skede startade tyvärr bilen till Österbotten, men kvar blev ändå Lillus, Tero, Sari, Karoliina, Anita, Pia, Joni, Rafael, Sointu, Mauri, Tuula, Eero, Kai, Outi, Oula och Tuure.

Än en gång klingade snapsvisorna på de båda inhemska (Oula, Sari, Mauri, Eero och Karo med utmärkelse) och sägner förtäljdes. T.ex. Kai berättade en karaktäristisk och till tillfället passande anekdot om Ingwald som bevarats i familjen. Nu var det ju angenämt att samtala, tyckte alla

Då somliga gick och knöt sig eller tog tillflykt mot hemvisten (Christer och Uffe, Tero och Joni)

kvicknade de kryaste riktigt till och tog kursen mot diskot (Pia och Rafu, Kai och Outi) eller mot dansparketten (Sointu och Mauri). Trivseln förbättrades inte endast av musiken och förfriskningarna utan särskilt av intressant samtal, som torde ha berört bl.a. moderna musikens olika trender, högaktuell politik, presidenter nu och i framtid, samhällsärenden, frimurare, samt protokollen i östblocket. Och in i det sista orkade Tuure, vår yngsta, skåla, visserligen redan i nattdräkt.

I förhållande till hur länge vi festat, vaknade vi krya på morgonen och intog en väldig frukost vid det bekanta långa bordet. I en badinrättning skall man ju bada och det ordnade sig självklart; alla från farfar (Rafu) till spädbarn (Tuure) var med.

Sammankomsten i sin helhet kunde således igen konstateras ha varit både andligt uppfriskande och fysiskt passande. Som sammandrag kan krönikörerna yttra, att programmet var givande, innehållsrikt och mångsidigt, varav ett stort tack till Mauri och Uffe. Karoliina hade föreslagit träffen i Nokia för att sondera nästa släktsammanskomst; tack för ett ypperligt förslag. Nu efter att ha beskådat Nokia, kan vi föreslå ännu andra alternativ som föreslagits vid träffen: Vanajanlinna nära Tavastehus, Björneborg/Raumo (Pyhämaa) eller kanske ändå Helsingfors och Fiskartorpet?

Med var följande personer: Mauri Sourander, Sointu Sourander, Pia Kyyrö-Harju, Eero Weuro, Tuula Weuro, Ulf Sourander, Christer Sourander, Anita Sourander, Oula Silvennoinen, Sari Rauhamäki, Tuure Silvennoinen, Karoliina Sourander, Outi Silvennoinen, Rafael Kyti, Tero Stenberg, Joni Stenberg, Lillus Sourander-Syrjäläinen, Emma Syrjäläinen, Jerry Lindberg, Kai Sourander

